

ده شهر عمده پادشاهی متحد

(۸)

منچستر

Manchester

آرم شورای شهر منچستر

فهرست

۵	منچستر
۶	ویژگی های جغرافیای طبیعی
۷	ناریخچه منچستر
۹	ریشه یابی نام منچستر
۱۰	ویژگی های اقتصادی
۱۰	رشد صنعتی و فرهنگی
۱۷	اتاق بازرگانی منچستر
۱۸	آب و هوا
۱۸	تالار شهر منچستر
۱۹	بازسازی در سده بیست و یکم
۱۹	تالار اصلی شهر منچستر
۲۰	تالار جدید شهر
۲۱	مترو لینگ منچستر
۲۳	دانشگاه ها
۲۳	دانشگاه منچستر
۲۸	محوطه دانشگاه
۲۹	پذیرش ها
۳۰	ورزش
۳۲	جاذبه های توریستی منچستر
۳۲	مجتمع کنوانسیون مرکزی منچستر

۳۳	بورس سلطنتی منچستر
۳۴	کلیسای جامع منچستر
۳۵	کتابخانه جان رینولدز
۳۶	موزه هنر منچستر
۳۷	موزه علم و صنعت
۳۸	موزه تاریخ مردم
۳۹	موزه ملی فوتبال
۴۰	تالار بریج واتر
۴۱	اپرای منچستر

منچستر

Manchester

آرم شورای شهر منچستر

منچستر به دلیل معماری، فرهنگ، صادرات موسیقی، پیوندهای رسانه‌ای، دستاوردهای علمی و مهندسی، تأثیر اجتماعی، باشگاه‌های ورزشی و ارتباطات حمل و نقل شهری در خور توجه است. منچستر از نظر تاریخی در واقع اولین شهر صنعتی جهان است. راه آهن منچستر لیورپول، اولین راه آهن مسافری بین شهری در جهان است، ارنست رادرفورد برای اولین بار در سال ۱۹۱۷ در دانشگاه منچستر اتم را شکافت، فردریک سی ویلیامز، تام کیلبرن و جف توتیل اولین کامپیوتر برنامه ذخیره شده جهان را در سال ۱۹۴۸ توسعه دادند و آندره گیم و کنستانتین نوسلوف اولین گرافن را در سال ۲۰۰۴ جدا کردند.

ویژگی های جغرافیای طبیعی:

منچستر در ۵۳۱۶۰ مایلی (۲۶۰ کیلومتری) شمال غربی لندن در یک زمین کاسه یی شکل به مساحت ۱۱۵,۶ کیلومتر مربع، (با جمعیتی براساس آمار سرشماری سال ۲۰۱۹ بریتانیا ۵۵۳۲۳۰ نفر و ترکیب نژادی ۷۵٪ سفید پوست، ۱۱٪ آسیائی جنوب شرقی، ۵,۵٪ سیاه پوست، ۴,۲٪ آسیای شرقی و ۳,۲٪ مختلط) قرار گرفته است. از شمال و شرق با پنی و از جنوب با دشت چشایر هم مرز است.

منچستر در نقطه میانی زنجیره مرتفع لیورپول، شفیلد که در طول شمال انگلستان امتداد دارد. در ۳۵,۰ مایلی (۵۶,۳ کیلومتری) شمال شرقی لیورپول و ۳۵,۰ مایلی (۵۶,۳ کیلومتری) شمال غربی شفیلد واقع شده است، در واقع منچستر در نقطه میانی این دو شهر قرار گرفته است.

مرکز شهر در ساحل شرقی رودخانه ایرول، در نزدیکی محل تلاقی آن با رودخانه های مدلاک و ایرک قرار دارد. ارتفاع منچستر از سطح دریای آزاد نسبتاً کم و بین ۳۵ تا ۴۲ متر است. رودخانه مرسی در جنوب منچستر جاری می باشد. بیشترین بخش از داخل شهر، به ویژه جنوب آن، مسطح است و مناظر وسیعی را از بسیاری از ساختمان های مرتفع در شهر، کوهپایه ها و تالاب های پنین ارائه می دهد، که اغلب در ماه های زمستان پوشیده از برف می باشند.

باید یادآور شد که ویژگی های جغرافیایی منچستر در توسعه اولیه آن به عنوان اولین شهر صنعتی جهان بسیار تأثیرگذار بوده است. این ویژگی ها عبارتند از: آب و هوا، نزدیکی آن به بندری در لیورپول، در دسترس بودن نیروی آب از رودخانه های آن، و ذخایر زغال سنگ مجاور آن.

در منچستر کاربری زمین بیشتر شهری است نام منچستر، اگرچه به طور رسمی فقط به منطقه شهری در منچستر بزرگ اطلاق می‌شود، اما به سایر بخش‌های وسیع‌تر، به‌ویژه در بیشتر بخش‌های شهرستان منچستر بزرگ و منطقه شهری نیز اطلاق می‌شود. «منچستر سیتی زون»، «شهر پست منچستر» و «هزینه ازدحام منچستر» همگی نمونه‌هایی از این موضوع می‌باشند.

براساس داده‌های دفتر آمار ملی، منچستر پرجمعیت‌ترین سکونتگاه در منطقه شهری منچستر بزرگ، و سومین بخش در بریتانیا، با ترکیبی از مکان‌های شهری و حومه شهری با تراکم بالای جمعیت است.

پارک هیتون بزرگترین فضای باز شهر با مساحتی در حدود ۲۶۰ هکتار (۶۴۲ هکتار)، منچستر از همه طرف با چندین شهرک بزرگ دیوار به دیوار است، به جز بخش کوچکی در امتداد مرز جنوبی آن با چشایر. بزرگراه‌های M60 و M56 به ترتیب از جنوب منچستر عبور می‌کنند. خطوط ریلی سنگین از همه جهت وارد شهر می‌شود و مقصد اصلی ایستگاه منچستر پیکادلی است.

تاریخچه منچستر:

"تاریخ منچستر مشتمل بر تغییر یک شهرک کوچک به یکی از کلان

شهرهای صنعتی برجسته بریتانیا و جهان است"

تاریخ منچستر با ایجاد سکونتگاهی غیرنظامی مرتبط با قلعه یا برج وباروی رومی ماموسیوم "Mamucium" یا مانسونیوم "Mancunium" در حدود سال ۷۹ پس از میلاد بر روی یک صخره ماسه سنگی در نزدیکی تلاقی رودخانه‌های Irwell و Medlock آغاز شده است.

منچستر از لحاظ تاریخی بخشی از لنکاوی، و مناطق چشایر در جنوب رودخانه مرسی است که در سده بیستم در منچستر بزرگ و در سال ۱۹۳۱ در ویتنشاو

ادغام شد. منچستر در طول سده میانی، همچنان شهرستانی ارباب نشین باقی ماند، اما با رونق تولید نساجی در طول انقلاب صنعتی "با سرعت شگفت انگیزی" رو به گسترش نهاد.

منچستر در سده ۱۹ فارغ از هرگونه شهرنشینی برنامه ریزی شده ایجاد شد که منجر به تبدیل شدن آن به اولین شهر صنعتی جهان گشت.

منچستر در سال ۱۸۵۳ به موقعیت شهر دست یافت. کانال کشتی منچستر در سال ۱۸۹۴ افتتاح شد و ایجاد بندر منچستر و اتصال شهر به دریای ایرلند در ۳۶ مایلی (۵۸ کیلومتری) به سمت غرب را در پی داشت.

منچستر در دوران ویکتوریایی محل اصلی انقلاب صنعتی و محل یکی از اولین ایستگاه‌های راه آهن مسافربری جهان و همچنین بسیاری از دستاوردهای علمی با اهمیت فراوان بود.

منچستر در اوایل سده نوزدهم به عنوان بخشی از فرآیند شهرنشینی برنامه ریزی نشده بود، در طول انقلاب صنعتی با رونق صنایع نساجی به وجود آمد، و با سرعت شگفت انگیزی "شروع به گسترش کرد تحولی کمی که بیش از یک سده به طول انجامید.

منچستر همچنین اصلاحات سیاسی و اقتصادی بریتانیا را در سده نوزدهم به عنوان پیشتاز تجارت آزاد رهبری کرد. در اواسط سده بیستم، اهمیت صنعتی منچستر کاهش یافت و از نظر شرایط اجتماعی و اقتصادی دچار رکود شد.

ثروت منچستر پس از جنگ جهانی دوم به دلیل صنعت زدایی کاهش یافت، اما بمباران سال ۱۹۹۶ توسط ارتش جمهوری ایرلند منجر به سرمایه‌گذاری و بازسازی گسترده و رونق فعلیت در منچستر شد.

منچستر پس از بازسازی موفقیت آمیز در سال ۲۰۰۲ میزبان بازی های کشورهای مشترک المنافع بود.

سرمایه‌گذاری‌های بعدی، اصیل‌سازی و تغییر نام تجاری از دهه ۱۹۹۰ به بعد، ثروت آن را تغییر داد و منچستر را به عنوان یک شهر فراصنعتی با چندین موسسه ورزشی، رادیویی و آموزشی تقویت کرد.

منچستر بارها در فهرست موقت شهرهای میراث جهانی یونسکو قرار گرفته است. با این حال، از زمان بمباران ۱۹۹۶ توسط ایرلندی ها مقامات محلی به جای اولویت دادن به گذشته، بر روند تکامل اقتصادی پافشاری کردند. این تحول اقتصادی را شاید بتوان به بهترین نحو با برج ۵۵۸ فوتی (۱۷۰ متری) بیتام نشان داد. با وجود این، مناطقی که در انقلاب صنعتی در سطح بین‌المللی مهم تلقی می‌شوند، مانند Castlefield و ...، با دلسوزی دوباره توسعه یافتند.

ریشه یابی نام منچستر:

نام منچستر از نام لاتین ماموسیوم Mamucium یا مانسونیوم Mancunium گرفته شده است. به طور کلی تصور می شود که این نام ها نشان دهنده لاتین سازی یک نام اصلی بریتونی هستند. ریشه شناسی عمومی پذیرفته شده این نام این است که از انگلیسی -mamm ("سینه"، در اشاره به "تپه سینه مانند") آمده است. با این حال، کارهای جدیدتر نشان می دهد که می تواند از mamma ("مادر"، با اشاره به یک الهه رودخانه محلی) آمده باشد. هر دو کاربرد در زبان‌های سلتی جزیره‌ای حفظ شده‌اند، مانند mam به معنای «سینه» در ایرلندی و «مادر» در ولزی. پسوند Chester از انگلیسی قدیم ceaster است "استحکامات رومی"، خود واژه ای امانی از لاتین castr، قلعه؛ شهر مستحکم است. نام لاتین منچستر اغلب به عنوان Mancunium به کار گرفته می شود. این به

احتمال زیاد یک نئولوژیسم است که در دوران ویکتوریا ابداع شده است، شبیه به نام رایج لاتین Cantabrigia برای کمبریج (که نام واقعی آن در زمان امپراتوری روم Duroliponte بود).

بررسی های تاریخی در دزمینه تحول اقتصادی در منچستر گویای آن است که منچستر در پایان سده هجدهم شاهد اولین رکود جدی در تجارت نساجی بود. از این رو با ایجاد کمبود غذا، در سال ۱۷۹۷ شورش های غذایی روی داد. ناآرامی های مردمی به سبب نارضایتی از برخوردار نبودن از نمایندگی منچستر در وست مینستر همراه شد و شهر به سرعت به مرکز آشوب های رادیکال تبدیل شد.

این اعتراض ها در تابستان ۱۸۱۹ به خونریزی تبدیل شد. در ۱۶ اوت جلسه ای در میدان سنت پیتر برای تظاهرات برای اصلاحات پارلمانی برگزار شد. هنری هانت، سخنران قدرتمندی که به عنوان سخنور هانت شناخته می شود، به آن پرداخت.

ویژگی های اقتصادی:

اقتصاد منچستر به طور کلی مبتنی بر عمده فروشی و خرده فروشی صنعتی، خدماتی و پردازش اطلاعات است. حوزه منچستر بزرگ از جهات بسیار دروازه اصلی انگلیس به شمال انگلستان و مراکز اقتصادی واقع در شمال غربی انگلستان است. بیشترین نیروی انسانی شاغل در منچستر، در کار فروش، خدمات، و شرکت های تأمین مالی به کار اشتغال دارند.

رشد صنعتی و فرهنگی:

رونق صنعت نساجی منجر به گسترش شهر منچستر و مناطق اطراف آن شد. مؤسسات بسیاری از جمله باغ های جانورشناسی بل و (توسط جان جنیسون در سال ۱۸۳۶ تأسیس شد)، آتناوم منچستر (۳۷-۱۸۳۶)، بورس

ذرت (۱۸۳۷) و گالری رویال ویکتوریا و علوم عملی (۱۸۴۰-۱۸۴۲) تأسیس شد، و به توسعه علم و آموزش در منچستر دامن زد.

آکادمی منچستر در سال ۱۸۰۳ به یورک نقل مکان کرد، هر چند در سال ۱۸۴۰ بازگشت، و در سال ۱۸۵۳ دوباره به لندن نقل مکان کرد و در نهایت به کالج هریس منچستر آکسفورد تبدیل شد.

با این حال، در سال ۱۸۲۴ یک موسسه مکانیک، که بعداً به UMIST تبدیل شد، توسط جان دالتون، پدر نظریه اتمی، تأسیس شد. در سال ۱۹۰۰ منچستر نهمین منطقه پرجمعیت جهان بود. در اوایل سده بیستم، اقتصاد منچستر با صنایع شیمیایی و برقی و مهندسی متنوع شد. کانال کشتی باعث ایجاد پارک ترافورد، اولین پارک صنعتی جهان، در سال ۱۹۱۰ و ورود شرکت خودروسازی فورد و شرکت الکتریکی وستینگهاوس از ایالات متحده شد. این تأثیر هنوز در «جاده وستینگهاوس» و طرح شبکه ای از خیابان ها و خیابان های شماره گذاری شده قابل

مشاهده است. در سال ۱۹۳۱ جمعیت منچستر به ۷۶۶۳۱۱ نفر رسید. با این حال، منچستر از دهه ۱۹۳۰ به بعد شاهد کاهش مداوم جمعیت بود.

در این دوره، تولید نساجی، صنعت اصلی سنتی منچستر، عمدتاً به دلیل رکود بزرگ دهه ۱۹۳۰ و رقابت خارجی، رو به افول نهاد. تغییرات قابل توجه در این دوره انتقال بیمارستان سلطنتی منچستر از Piccadilly در سال ۱۹۰۸ و ساخت یک کتابخانه عمومی جدید و گسترش تالار شهر در دهه ۱۹۳۰ بود.

در جنگ جهانی دوم، منچستر نقشی کلیدی به عنوان یک شهر تولیدی صنعتی ایفا کرد، از جمله کارخانه هواپیماسازی Avro که هواپیماهای بی شماری را برای RAF ساخت که معروف ترین آنها بمب افکن Avro Lancaster بود. در نتیجه تلاش‌های جنگی، این شهر در سال‌های ۱۹۴۰ تا ۱۹۴۱ به شدت متحمل بمباران‌های رعدآسای لوفت‌وافه آلمان شد، و چندین بار توسط لوفت‌وافه مورد حمله قرار گرفت، به‌ویژه در حمله رعدآسای دسامبر ۱۹۴۰ «بلیتس کریسمس»، که بخش بزرگی از آن ویران شد و به مرکز تاریخی شهر و کلیسای جامع نیز آسیب جدی وارد شد.

پس از جنگ جهانی دوم، در سال ۱۹۶۸ معاملات رویال بورس متوقف شد.

دهه ۱۹۵۰ شروع ظهور منچستر به عنوان یک ابرقدرت فوتبال بود. با وجود فاجعه هوایی مونیخ، منچستر یونایتد F.C. به یکی از معروف ترین باشگاه‌های جهان تبدیل شد و از اوایل دهه ۱۹۹۰ به بعد بر بازی انگلیسی‌ها هم تسلط یافت.

Mancunian Films توسط جان ای. بلیکلی در دهه ۱۹۳۰ به عنوان وسیله‌ای برای کمپین‌های شمالی تأسیس شد. این شرکت در سال ۱۹۴۷ استودیوهای خود را در منچستر افتتاح کرد و تا زمان بازنشستگی بلیکلی شش سال بعد، یک سکانس موفق از فیلم‌ها را تولید کرد. این استودیو در سال ۱۹۵۴ به بی بی سی فروخته شد،

همان سالی که شاهد ظهور تلویزیون تجاری در بریتانیا بودیم. تأسیس تلویزیون گرانادا مستقر در شهر، بسیاری از استعداد‌های تولید را جذب کرد و سنت نوآوری فرهنگی منچستر را اغلب با رادیکالیسم اجتماعی در برنامه‌هایش ادامه داد، در همان دوره، ستاره‌های محلی از سریال تلویزیونی گرانادا، خیابان تاجگذاری، که برای اولین بار در دسامبر ۱۹۶۰ از تلویزیون ITV پخش شد، به شهرت ملی رسیدند و اکنون بیش از ۵۰ سال است که همچنان روی آنتن می‌رود.

این شهر همچنین توجه رسانه‌های بین‌المللی و عمومی را به دلیل موفقیت دو باشگاه بزرگ فوتبال خود منچستریونایتد و منچستر سیتی به خود جلب کرد.

در سده ۲۱، برج بتهام، دومین ساختمان بلند منچستر، در سال ۲۰۰۶ تکمیل شد. در سال ۲۰۰۲، این شهر میزبان بازی‌های هفدهم کشورهای مشترک المنافع بود که با تحسین بسیاری، از جمله منابع مشکوک قبلی مواجه شد. منچستر دو بار در تلاش خود برای میزبانی بازی‌های المپیک شکست خورد. در سال ۱۹۹۶ به آتلانتا و در سال ۲۰۰۰ به سیدنی باخت.

در دهه ۱۹۹۰، منچستر به دلیل جنایات مربوط به آرازل و اوباش به ویژه پس از سیل تیراندازی مردان جوان، و گزارش‌هایی مبنی بر حمل تفنگ‌های دستی به عنوان "لوازم مد" توسط نوجوانان، شهرت پیدا کرد.

خیابان کانال شهر به «دهکده همجنس‌گرایان» معروف است. ادعای منچستر در مورد وضعیت "پایتخت همجنس‌گرایان بریتانیا" در سال ۲۰۰۳ زمانی که میزبان جشنواره سالانه یورو پراید بود، تقویت شد.

در طول دهه ۱۹۸۰، دانشگاه ویکتوریا منچستر تا حدودی از شهرت خود به عنوان یکی از دانشگاه‌های برجسته آجر قرمز استفاده کرد. در همان دوره، بسیاری از آن دانشگاه‌ها پس از جنگ تأسیس و به شدت سیاست‌های رشد و نوآوری را دنبال

کردند. در اکتبر ۲۰۰۴، دانشگاه ویکتوریا منچستر و UMIST در هم ادغام شدند و دانشگاه منچستر را تشکیل دادند، که بزرگترین دانشگاه در بریتانیا با برنامه‌های بلندپروازانه برای تبدیل شدن به یکی از دانشگاه‌های پیشرو با تحقیقات فشرده در جهان است.

از زمان بازسازی، پس از بمب گذاری ایرلندی ها در سال ۱۹۹۶، با کمک بازی های هفدهم مشترک المنافع، مرکز شهر منچستر به طور قابل توجهی تغییر کرد. بخش‌های بزرگی از شهر که مربوط به دهه ۱۹۶۰ است یا تخریب شد و دوباره توسعه یافت و یا با استفاده از شیشه و فولاد مدرن شدند. یک مثال خوب از این تحول، منچستر آرن‌دیل است. بسیاری از کارخانه‌های قدیمی و انبارهای نساجی به آپارتمان تبدیل شدند و به شهر کمک کردند ظاهری مدرن تر و لوکس‌تر بیابند. برخی از مناطق، مانند Hulme اولین بار در دهه ۱۹۶۰ که آپارتمان های چند طبقه جایگزین زاغهای ویکتوریایی شدند، برنامه های بازسازی گسترده ای را پشت سر نهاده اند و از آن زمان بسیاری از آپارتمان های میلیون پوندی برای تامین جامعه تجاری رو به رشد ساخته شد. برج ۴۷ طبقه بیتهم با ۱۶۸ متر ارتفاع، در سال ۲۰۰۶ تکمیل شد، بالاترین محل اقامت مسکونی را در بریتانیا فراهم کرد. در حالی که ۲۳ طبقه پایین هتل هیلتون را تشکیل می دهد، ۲۴ طبقه بالا آپارتمان هستند. برج بیتهم در ابتدا قرار بود ۱۷۱ متر ارتفاع داشته باشد، اما به دلیل شرایط باد محلی این ارتفاع باید تغییر می کرد.

در سال ۲۰۱۱، منچستر و سالفورد در فهرستی آزمایشی برای وضعیت میراث جهانی یونسکو قرار گرفتند.

سه‌شنبه ۹ اوت، مراکز منچستر و سالفورد از جمله شهرها و شهرهایی بودند که تحت تأثیر شورش‌های سال ۲۰۱۱ انگلستان قرار گرفتند.

در ۲۲ مه ۲۰۱۷، این شهر با بدترین تراژدی پس از جنگ مواجه شد، زمانی که یک افراطی اسلامی، مهاجر لیبیایی، سلمان عابدی، پس از کنسرت آریانا گراند، خواننده آمریکایی در منچستر آرنا، یک بمب گذاری انتحاری انجام داد. عابدی خود و ۲۲ نفر دیگر را کشت و بیش از ۸۰۰ نفر را مجروح کرد که بسیاری از تلفات آن کودکان، نوجوانان و جوانان بودند. این مرگبارترین حمله تروریستی و اولین بمب گذاری انتحاری بود.

این مرگبارترین حمله تروریستی و اولین بمب گذاری انتحاری در بریتانیا از زمان بمب گذاری ۷ ژوئیه ۲۰۰۵ لندن بود. این حمله باعث محکومیت جهانی شد و برای اولین بار از سال ۲۰۰۷، سطح تهدید بریتانیا را به "بحرانی" تغییر داد بسیاری از مجروحان و کشته شدگان از منطقه بزرگ منچستر و مناطق همجوار چشایر و لنکاوی بودند.

تاریخ مدنی شهر منچستر (همانطور که در آن زمان بود) در سال ۱۳۰۱ با اعطاء منشور شهر توسط توماس دو گرلی، بارون منچستر، که ارباب خاندان منچستر نیز بود، تا سده نوزدهم، یکی از چندین شهرک در محله باستانی منچستر منطقه وسیع تری نسبت به منطقه شهری امروزی را پوشش می داد. در سال ۱۷۹۲ کمیسرانی که معمولاً به عنوان کمیسر پلیس شناخته می شدند، برای بهبود شهرک منچستر تأسیس شدند.

در ۱۱ دسامبر ۱۸۴۰، اتحادیه حقوق بینوایان منچستر رسماً اعلام شد و مسئولیت اداره و تأمین مالی بینوایان در منطقه را بر عهده گرفت. در سال ۱۸۸۵ مناطق بیشتری با برادفورد، هارپورهی، راشولم و بخش‌هایی از شهرک‌های ماس ساید و ویتینگتون به شهر منچستر اضافه شد. با قانون دولت محلی ۱۸۸۸، شهر منچستر در سال ۱۸۸۹ به یک شهرستان تبدیل شد، اگرچه هنوز عنوان شهر را حفظ کرده بود. مناطق دیگری که تحت کنترل شورای شهرستان لنکاوی بود، بین سال های

۱۸۹۰ و ۱۹۳۳ به شهر اضافه شد: بر اساس قانون دولت محلی ۱۹۷۲، شهر منچستر، با اضافه شدن محله مدنی رینگوی، در اول آوریل ۱۹۷۴ به یکی از ده منطقه شهری شهر جدید منچستر بزرگ تبدیل شد. در سال ۱۹۸۶ شورای شهرستان منچستر بزرگ توسط قانون دولت محلی ۱۹۸۵ لغو شد و بیشتر وظایف آن به ده منطقه واگذار شد و آنها را به طور مؤثر دارای مقامات واحد تبدیل کرد. برخی از وظایف شورای شهرستان توسط نهادهای مشترکی مانند سازمان حمل و نقل مسافر و مقامات مشترک آتش نشانی، پلیس و دفع زباله به عهده گرفته شد. در یکی از مهمترین اقدامات خود، شورای شهر منچستر در سال ۱۹۸۰ قطعنامه ای را برای ایجاد اولین منطقه آزاد هسته ای بریتانیا صادر کرد. باغ های صلح بعداً در قطعه کوچکی از زمین در میدان سنت پیترز ساخته شد.

منچستر بزرگ قبل از سال ۱۹۷۴ منطقه منچستر بزرگ بین چشایر و لنکاوای تقسیم شده بود و بخش‌های متعددی بخش‌های شهرستانی مستقل بودند. این منطقه به طور غیررسمی به نام "SELNEC" به معنای "جنوب شرقی لنکشایر شمال شرق چشایر" شناخته می شد. همچنین بخش‌های کوچکی از غرب رایدینگ یورکشایر (در اطراف Saddleworth) و دربی‌شایر پوشش داده شد.

SELNEC توسط گزارش Redcliffe-Maud در سال ۱۹۶۹ به عنوان یک "منطقه شهری" پیشنهاد شده بود. این منطقه تقریباً همان مرز شمالی منچستر بزرگ امروزی را داشت، اما قلمروی بسیار بیشتری را در شمال شرقی چشایر - از جمله مکلسفیلد و وارینگتون - پوشش می داد. همچنین گلووسوپ را در دربی شایر پوشش داد. در سال ۱۹۶۹ یک اداره حمل و نقل مسافر SELNEC راه اندازی شد که منطقه ای کوچکتر از SELNEC پیشنهادی را پوشش می داد، اما متفاوت از منچستر بزرگ نهایی بود. اگرچه گزارش Redcliffe-Maud پس از پیروزی در انتخابات عمومی ۱۹۷۰ توسط دولت حزب محافظه کار رد شد، اما به اصلاحات

دولت محلی متعهد بود و نیاز به یک شهرستان مبتنی بر منچستر را پذیرفت. پیشنهاد اولیه آن بسیار کوچکتر از SELNEC گزارش Redcliffe-Maud بود، اما مناطق حاشیه دیگری مانند Wilmslow، Warrington و Glossip از لبه‌ها کوتاه شدند و به جای آن در شهرستان‌های شایر قرار گرفتند.

شهرستان کلان شهر منچستر بزرگ سرانجام در سال ۱۹۷۴ تأسیس شد. شورای منطقه نماینده منچستر بزرگ در سال ۱۹۸۶، به دنبال قانون دولت محلی ۱۹۸۵ لغو شد. با این حال، منچستر بزرگ هنوز یک شهرستان شهری و شهرستان تشریفاتی است.

اتاق بازرگانی منچستر: Greater Manchester Chamber of Commerce

اتاق بازرگانی منچستر بزرگ، بزرگترین اتاق بازرگانی معتبر در بریتانیا می‌باشد با بیش از ۴۵۰۰ عضو فعال. این اتاق که در قلب مرکز شهر منچستر در Deansgate واقع شده است، حضوری قوی در ده منطقه محلی منچستر بزرگ دارد.

این اتاق متعهد است بستری برای کسب و کارها فراهم کند تا به نحوی با سایر مشاغل ارتباط برقرار کنند، پیام آنها را منتقل کنند و فرصت‌هایی برای نیروی کار ماهر ایجاد کنند. اتاق با یک شبکه رو به رشد و یک تیم سیاست‌گذاری اختصاصی، صدای شناخته شده تجارت در منچستر بزرگ است.

پایگاه عضویت اتاق از معامله‌گران انفرادی تا شرکت‌های بزرگ طیف وسیعی از بخش‌ها را شامل می‌شود.

در اتاق بازرگان منچستر بزرگ پشتیبانی برای هر نوع کسب و کار وجود دارد.

اتاق بزرگ منچستر در بولتون نیز دفتری دارد.

آب و هوا: Climate

آب و هوای منچستر همانند سایر نقاط بریتانیا بسیار متغیر و غیر قابل پیش بینی است؛ تابستان ها آفتابی و بسیار گرم و زمستان ها سرد و مرطوب و گاهی مناسب با آسمانی صاف و همواره آبی و هوایی پاکیزه است. بنا بر آماروارقام ارائه شده به صورت رسمی متوسط دما در تابستان در ماه ژوئیه ۱۶ درجه و در ماه ژانویه برابر با ۴ درجه سلسیوس اعلام شده است.

تالار شهر منچستر

تالار شهر منچستر یک ساختمان شهرداری ویکتوریایی، نئوگوتیک و مرکز تشریفاتی شورای شهر منچستر است که تعدادی از ادارات دولتی

محلی را در خود جای داده است. ساختمان رو به میدان آلبرت در شمال و میدان سنت پیتر در جنوب است و سنوتاف منچستر که یادبود جنگ جهانی اول است در ورودی جنوبی آن قرار دارد.

طرح معماری تالار توسط معمار آلفرد واترهاوس، طراحی، و تالار در سال ۱۸۷۷ تکمیل شده است. این ساختمان شامل دفاتر و اتاق های تشریفاتی بزرگ مانند تالار بزرگ است که با نقاشی های دیواری منچستر فورد مادوکس براون تزیین شده است و تاریخ شهر را به تصویر می کشد. در ورودی و سالن مجسمه ها شامل نیم تنه ها و مجسمه های شخصیت های تأثیرگذار از جمله دالتون، ژول و باربیرولی قرار گرفته است. برج ساعت که ارتفاع آن به ۲۸۰ فوت (۸۵ متر) می رسد و گریت هایبل، ناقوس ساعت، بر نمای بیرونی غالب است.

در سال ۱۹۳۸، تالار شهر تکمیل شد و بادو پل سرپوشیده بر روی خیابان لوید به هم متصل شد. تالار شهر در ۲۵ فوریه ۱۹۵۲ به عنوان ساختمان درجه یک تعیین شد.

بازسازی در سده بیست و یکم

در سال ۲۰۱۴، شورای شهر در گزارشی نیاز به تعویض سیستم های گرمایشی و الکتریکی ساختمان، نوسازی پنجره ها و سنگ کاری های سطح بالا و تعمیر قطعات سقف را برجسته و هزینه این کار، از جمله کار برای بهسازی میدان مجاور، که همه برای تکمیل در سال ۲۰۲۴ برنامه ریزی شده است، ۲۳۰ میلیون پوند برآورد شده است. ۷۷ بیش از ۵۰۰ پنجره چوبی به عنوان بخشی از این پروژه نوسازی بازسازی خواهد شد.

تالار اصلی شهر منچستر:

اداره مدنی اولیه منچستر در اداره پلیس در خیابان کینگ مستقر بود. اولین تالار شهر جایگزین آن شد تا دولت محلی در حال رشد و اتاق های اجتماعات مدنی آن را در خود جای دهد. تالار شهر، که در خیابان کینگ، نبش خیابان کراس قرار دارد، توسط فرانسیس گودوین طراحی و بین سال های

۱۸۲۲ و ۱۸۲۵ ساخته شد و بیشتر آن توسط دیوید بلهاوس ساخته شد. این ساختمان ۱۳۴ فوت (۴۱ متر) طول و ۷۶ فوت (۲۳ متر) عمق داشت، طبقه همکف دارای اتاق‌های کمیته و دفاتر برای رئیس پاسبان، نقشه‌بردار، خزانه‌دار، سایر افسران و کارمندان بود. طبقه اول اتاق‌های مجمع را در خود جای داده بود. هزینه ساختمان و زمین ۳۹۵۸۷ پوند اعلام شده است. با افزایش وسعت و ثروت شهر، عمدتاً در نتیجه صنعت نساجی، مدیریت آن از امکانات موجود پیشی گرفت و ساختمان جدیدی پیشنهاد شد. ساختمان خیابان کینگ متعاقباً توسط یک کتابخانه امانت دهنده و سپس بانک لویدز اشغال شد.

تالار جدید شهر:

برنامه ریزی برای ایجاد تالار جدید شهر در سال ۱۸۶۳ آغاز شد. شورای شهر منچستر خواستار آن شد که به هر قیمتی ممکن که به طور منطقی مورد نیاز باشد، و با هر ساختمان مشابهی در کشور، اگر برتر نباشد، برابر باشد با انتخاب مکان در مرکزی، دسترس نسبتاً آرام در منطقه ای، نزدیک به بانک ها و ادارات شهرداری منچستر، در کنار یک منطقه باز بزرگ، مناسب برای نمایش یک ساختمان خوب. پس از بررسی مکان‌های مناسب، از جمله Piccadilly، یک قطعه با شکل عجیب رو به میدان آلبرت انتخاب شد. در این مکان یک سالن بزرگ، مجموعه‌ای از اتاق‌های پذیرایی، اتاق‌هایی برای شهردار لرد، دفاتر و یک اتاق شورا ساخته شد.

مرحله دوم مسابقه طراحی تالار شهر که ۱۳۷ شرکت کننده را به خود اختصاص داد توسط توماس لوورتون دونالدسون، کلاسیک نویس و گوتیک گرا جورج ادموند استریت داوری شد. هشت فینالیست از جمله واترهاوس بودند. از نظر طراحی و زیبایی شناسی، پیشنهاد واترهاوس پس از Speakman & Charlesworth، Oldrid Scott و Worthington در رتبه چهارم قرار گرفت، اما طرح او از نظر

کیفیت معماری، چیدمان و استفاده از نور بسیار برتر تلقی شد و او در ۱ آوریل به عنوان معمار منصوب شد.

سنگ بنا در ۲۶ اکتبر ۱۸۶۸ توسط شهردار، رابرت نیل گذاشته شد. ساخت و ساز نه سال طول کشید و از ۱۴ میلیون آجر استفاده شد. برآوردها برای هزینه ساخت و ساز از ۷۷۵۰۰۰ پوند تا حدود ۱،۰۰۰،۰۰۰ پوند متغیر است که بین ۷۳،۱۹۰،۰۰۰ تا ۹۴،۴۴۰،۰۰۰ پوند در سال ۲۰۲۲ ترجمه می شود. هنگامی که ملکه ویکتوریا از حضور در آن امتناع کرد، تالار شهر منچستر در ۱۳ سپتامبر ۱۸۷۷ توسط شهردار، آل هیوود، که از این پروژه دفاع کرده بود، افتتاح شد.

مترولینک منچستر: Metrolink

مترولینک یک سیستم تراموا/سبک ریلی در منچستر بزرگ،

انگلستان است. این شبکه دارای ۹۹ ایستگاه در امتداد ۱۰۳ کیلومتر مسیر استاندارد

است، که آن را به گسترده‌ترین سیستم ریلی سبک در بریتانیا تبدیل می‌کند. مترولینک متعلق به سازمان حمل و نقل منچستر بزرگ (TfGM) است و تحت

قرارداد توسط کنسرسیوم Keolis/Amey اداره و نگهداری می شود. در سال های - ۲۰۱۹ و ۲۰۲۰، ۴۴،۳ میلیون نفر مسافر در این سیستم انجام شد.

این شبکه از هشت خط تشکیل شده است که از مرکز شهر منچستر تا پایانه های آلترینچم، اشتون-آندر-لین، بوری، دیدزبری شرقی، اکلس، فرودگاه منچستر، روچدیل و مرکز ترافورد تابش دارند. این در ترکیبی از مسیرهای موجود در خیابان اجرا می شود که با سایر ترافیک ها مشترک است. بخش های ریل رزرو شده از سایر ترافیک ها جدا شده و خطوط راه آهن سابق تغییر یافته است.

مترو لینک توسط ناوگانی از وسایل نقلیه ریلی سبک بمباردیة M5000 در طبقه بالا اداره می شود. هر سرویس تا ۱۲ دقیقه پیشرفت دارد. با بیش از یک تجربه سرویس همراه با پیشرفت ۶ دقیقه یا کمتر متوقف می شود. در شلوغ ترین زمان ها، برخی از سرویس ها به صورت «دوبل» با دو وسیله نقلیه به هم متصل می شوند. یک سیستم راه آهن سبک برای منچستر بزرگ از شکست طرح تونل پیک-ویک در دهه ۱۹۷۰ برای به دست آوردن بودجه دولت مرکزی پدید آمد. یک طرح راه آهن سبک در سال ۱۹۸۲ به عنوان کم هزینه ترین راه حل حمل و نقل ریلی برای مرکز شهر منچستر و منطقه شهری منچستر بزرگ در اطراف آن پیشنهاد شد. موافقت دولت در سال ۱۹۸۸ اعطا شد و شبکه خدمات خود را بین Bury Interchange و Victoria در ۶ آوریل ۱۹۹۲ آغاز کرد. Metrolink اولین سیستم راه آهن مدرن خیابانی بریتانیا شد. تراموای بلکپول که در سال ۱۸۸۵ ساخته شد، تنها سیستم تراموا نسل اول در بریتانیا بود که تا زمان ایجاد مترو لینک زنده مانده بود.

توسعه Metrolink یک استراتژی حیاتی برای برنامه ریزان حمل و نقل در منچستر بزرگ بوده است، که بر توسعه آن در پروژه های متوالی، معروف به فازهای ۱، ۲، ۳، a۳، b۳ و CC۲ و ترافورد پارک نظارت داشته اند. آخرین گسترش، خط ترافورد پارک از پومونا به مرکز ترافورد، در مارس ۲۰۲۰ افتتاح شد. سازمان ترکیبی منچستر

بزرگ، توسعه‌های بیشتر شبکه را پیشنهاد کرده است، از جمله افزودن فناوری قطار تراموا برای گسترش خدمات متروپلیتک

دانشگاه ها:

در پنج دانشگاه منچستر بیش از ۱۰۴۰۰۰ دانشجو به تحصیل اشتغال دارند. این پنج دانشگاه عبارتند از دانشگاه منچستر، دانشگاه متروپولیتن منچستر، دانشگاه سالفورد، دانشگاه بولتون و آکادمی دانشگاه ۹۲ که هر سال حدود ۴۰۰۰۰ فارغ التحصیل با کیفیت بالا روانه بازار کار می کنند..

دانشگاه منچستر و دانشگاه متروپولیتن منچستر دودانشگاه رتبه‌بندی شده اند که در یک بزرگراه در مرکز شهر در قلب بزرگترین پردیس دانشجویی اروپا قرار گرفته اند، و ما در اینج تنها به معرفی تا حدودی مفصل دانشگاه منچستر می پردازیم.

دانشگاه منچستر: University of Manchester

دانشگاه منچستر دانشگاهی تحقیقاتی و عمومی است. پردیس اصلی این دانشگاه در جنوب منچستر سیتی در خیابان آکسفورد واقع شده است. این دانشگاه دارای دارایی‌های فرهنگی عمده‌ای مانند موزه منچستر، ویتورث (گالری

هنری)، کتابخانه جان رایلندز، مجموعه خانه تیبلی و رصدخانه بانک جودرل - یک سایت میراث جهانی یونسکو است.

دانشگاه منچستر به عنوان یک دانشگاه آجر قرمز، محصول جنبش مدنی دانشگاه در اواخر سده ۱۹ در نظر گرفته می شود. دانشگاه فعلی منچستر در سال ۲۰۰۴ به دنبال ادغام مؤسسه علم و فناوری دانشگاه منچستر (UMIST) و دانشگاه ویکتوریا منچستر تشکیل شد. این در پی یک سده همکاری نزدیک این دو نهاد با یکدیگر بود.

مؤسسه علم و فناوری دانشگاه منچستر در سال ۱۸۲۴ به عنوان مؤسسه مکانیک تأسیس شد. بنیانگذاران آن بر این باور بودند که بودند که همه حرفه ها تا حدودی بر اصول علمی تکیه دارند. به این ترتیب، این مؤسسه به افراد شاغل شاخه‌هایی از علم را آموزش می‌داد که در مشاغل موجود آنها قابل استفاده است. آنها معتقد بودند که کاربرد عملی علم باعث تشویق نوآوری و پیشرفت در آن مشاغل و حرفه ها می شود.

دانشگاه ویکتوریا منچستر در سال ۱۸۵۱ با نام کالج اوزن تأسیس شد. تحقیقات آکادمیک انجام شده توسط دانشگاه از طریق انتشارات دانشگاه منچستر از سال ۱۹۰۴ منتشر می شود. دانشگاه منچستر یکی از اعضای گروه راسل، گروه N8 و انجمن تحقیقات دانشگاه های جهان است.

دانشگاه منچستر، شامل موسسات قبلی خود، دارای ۲۵ برنده جایزه نوبل از بین دانشجویان و کارکنان گذشته و حال خود بوده است، چهارمین دانشگاه برتر دارای درآمد تلفیقی ۱,۱ میلیارد پوند است که ۲۳۷,۰ پوند آن پس از آکسفورد، UCL است. کمبریج، امپراتوری و ادینبورگ.

ریشه های دانشگاه منچستر به شکل گیری مؤسسه مکانیک (بعدا UMIST) در سال ۱۸۲۴ برمی گردد، و میراث آن به افتخار منچستر به عنوان اولین شهر صنعتی جهان مرتبط است. جان دالتون شیمیدان انگلیسی، همراه با بازرگانان و صنعتگران منچستر، مؤسسه مکانیک را تأسیس کردند تا اطمینان حاصل شود که کارگران می توانند اصول اولیه علم را بیاموزند. جان اوزن، یک تاجر نساجی، در سال ۱۸۴۶ وصیتی به مبلغ ۹۶۹۴۲ پوند (حدود ۵,۶ میلیون پوند به قیمت سال ۲۰۰۵) برای تأسیس دانشکده ای برای آموزش مردان بر اساس خطوط غیر فرقه ای به جا گذاشت. معتمدین او کالج اوونز را در سال ۱۸۵۱ در خانه ای در گوشه خیابان کوی و خیابان بایرم که خانه انسان نیکوکار ریچارد کابدن بود، تأسیس کردند و متعاقباً دادگاه شهرستان منچستر را در خود جای دادند. طراح لوکوموتیو، چارلز بیر، فرماندار کالج شد و بزرگترین کمک کننده به صندوق توسعه کالج بود، که پول را برای نقل مکان به یک سایت جدید و ساخت ساختمان اصلی که اکنون به نام ساختمان جان اوزن شناخته می شود، جمع آوری کرد. او همچنین کمپینی کرد و کمک مالی به کرسی مهندسی، اولین بخش علوم کاربردی در شمال انگلستان کرد. او کالج را در وصیت نامه خود معادل ۱۰ میلیون پوند در سال ۱۸۷۶ ترک کرد، در زمانی که با مشکلات

مالی زیادی روبرو بود. Beyer کل هزینه ساخت ساختمان Beyer را برای استقرار بخش های زیست شناسی و زمین شناسی تامین کرد. وصیت نامه او همچنین به صندلی های مهندسی و استاد ریاضیات کاربردی Beyer کمک مالی کرد. این دانشگاه دارای میراث غنی آلمانی است. جنبش گسترش کالج اوونز برنامه های خود را پس از سفری به دانشگاه ها و پلی تکنیک های عمدتاً آلمانی شکل داد.

توماس اشتون، صاحب کارخانه منچستر، رئیس جنبش توسعه، در دانشگاه هایدلبرگ تحصیل کرده بود. سر هنری روسکو نیز در هایدلبرگ زیر نظر رابرت بونسن تحصیل کرد و آنها سال ها در پروژه های تحقیقاتی با یکدیگر همکاری کردند. روسکو سبک آلمانی تدریس مبتنی بر تحقیق را ترویج کرد که الگوی دانشگاه های آجر قرمز شد. چارلز بیر در پلی تکنیک آکادمی درسدن تحصیل کرد. آلمانی های زیادی از جمله کارل شورلمر، اولین کرسی شیمی آلی بریتانیا، و آرتور شوستر، استاد فیزیک، در کارکنان حضور داشتند. حتی یک نمازخانه آلمانی در محوطه دانشگاه وجود داشت. در سال ۱۸۷۳ کالج به محل جدید در جاده آکسفورد، Charlton-on-Medlock نقل مکان کرد و از سال ۱۸۸۰ کالج تشکیل دهنده دانشگاه فدرال ویکتوریا بود.

این دانشگاه در سال ۱۸۸۰ تأسیس شد و منشور سلطنتی اعطا شد و اولین دانشگاه مدنی انگلستان شد. پس از استقلال لیورپول و لیدز، در سال ۱۹۰۳ به دانشگاه ویکتوریا منچستر تغییر نام داد و سال بعد کالج اوونز را جذب کرد. تا سال ۱۹۰۵، نهادها نیروهای بزرگ و فعالی بودند. کالج فنی شهری، پیشرو UMIST، دانشکده فناوری دانشگاه ویکتوریا منچستر بود و به طور موازی به عنوان یک کالج فنی ادامه داد که دوره های تحصیلی پیشرفته را ارائه می کرد. اگرچه UMIST در سال ۱۹۵۵ به وضعیت دانشگاه مستقل دست یافت، دانشگاه ها به همکاری خود ادامه دادند. با این حال، در اواخر قرن بیستم، ارتباطات رسمی بین دانشگاه و UMIST کاهش

یافت و در سال ۱۹۹۴ بیشتر روابط نهادی باقی مانده قطع شد زیرا قوانین جدید به UMIST اجازه می‌داد تا به دانشگاهی مستقل تبدیل شود که دارای اختیاراتی برای اعطای مدارک تحصیلی خود بود. یک دهه بعد توسعه معکوس شد. دانشگاه ویکتوریا منچستر و موسسه علم و فناوری دانشگاه منچستر توافق کردند که در مارس ۲۰۰۳ در یک موسسه واحد ادغام شوند. قبل از ادغام، دانشگاه ویکتوریا منچستر و UMIST 23 برنده جایزه نوبل را در میان کارکنان و دانشجویان سابق خود می‌شمردند که متعاقباً دو برنده جایزه نوبل اضافه شدند. منچستر به طور سنتی در علوم قوی بوده است. این جایی است که ماهیت هسته ای اتم توسط ارنست رادرفورد کشف شد و اولین کامپیوتر الکترونیکی با برنامه ذخیره شده در جهان در دانشگاه ساخته شد. از دانشمندان برجسته مرتبط با این دانشگاه می‌توان به فیزیکدانانی چون ارنست رادرفورد، آیزورن رینولدز، نیلز بور، جیمز چادویک، آرتور شوستر، هانس گایگر، ارنست مارسدن و بالفور استوارت اشاره کرد. مشارکت‌هایی در زمینه‌های دیگر مانند ریاضیات توسط پل اردوس، هوراس لمب و آلن تورینگ و در فلسفه توسط ساموئل الکساندر، لودویگ ویتگنشتاین و آلاسدایر مک اینتایر انجام شد. نویسنده آنتونی برگس، جایزه پریتزکر و معمار برنده جایزه RIBA استرلینگ نورمن فاستر و آهنگساز پیتر ماکسول دیویس همگی در منچستر حضور داشتند یا در آن کار می‌کردند. پس از ادغام (۲۰۰۴ تا کنون) ساختمان خیابان ساکویل، سابقاً ساختمان اصلی UMIST دانشگاه فعلی منچستر به طور رسمی در اول اکتبر ۲۰۰۴ راه اندازی شد، زمانی که ملکه الیزابت دوم منشور سلطنتی خود را اعطا کرد این دانشگاه در سال ۲۰۰۶ پس از برنده شدن به عنوان دانشگاه سال ساندی تایمز انتخاب شد.

دانشگاه فعلی منچستر به طور رسمی در ۱ اکتبر ۲۰۰۴ راه اندازی شد، زمانی که ملکه الیزابت دوم منشور سلطنتی خود را اعطا کرد. این دانشگاه در سال ۲۰۰۶ به

عنوان دانشگاه سال ساندی تایمز پس از برنده شدن جایزه سالانه دانشگاه تکمیلی آموزش عالی تایمز در سال ۲۰۰۵ نامگذاری شد.

رئیس موسس و معاون رئیس دانشگاه جدید آلن گیلبرت، معاون سابق دانشگاه ملیورن بود که در پایان سال تحصیلی ۲۰۰۹-۲۰۱۰ بازنشسته شد. جانشین او نانسی راثل بود که از سال ۱۹۹۴ کرسی فیزیولوژی را در دانشگاه داشت. یکی از اهداف دانشگاه که در دستور کار منچستر ۲۰۱۵ ذکر شده است، قرار گرفتن در بین ۲۵ دانشگاه برتر جهان است. هدف آلن گیلبرت برای "تاسیس آن تا سال ۲۰۱۵ در میان ۲۵ دانشگاه تحقیقاتی قوی در جهان بر اساس معیارهای پذیرفته شده تعالی و عملکرد تحقیقاتی" در سال ۲۰۱۱، چهار برنده جایزه نوبل در کارکنان آن بودند: آندره گیام، کنستانتین نووسلوف، سر جان سولستون و جوزف ای. استیگلیتز.

در آگوست ۲۰۱۲، اعلام شد که دانشکده مهندسی و علوم فیزیکی دانشگاه، به عنوان بخشی از یک ابتکار ۱۰۰ میلیون دلاری برای ایجاد مواد تغییردهنده صنعت، به عنوان مرکز جدید مرکز بین المللی مواد پیشرفته BP انتخاب شده است. هدف این مرکز ارتقاء درک اساسی و استفاده از مواد در انواع کاربردهای صنعتی نفت و گاز خواهد بود و بر اساس یک هاب و ساختار پره‌ای مدل‌سازی می‌شود که مرکز آن در منچستر و پره‌های مستقر در دانشگاه کمبریج است.

محوطه دانشگاه:

سایت اصلی دانشگاه شامل اکثر امکانات آن است و اغلب به عنوان پردیس شناخته می‌شود.

پردیس محوطه ای را اشغال می‌کند که تقریباً شبیه چکمه است: پایه آن تقریباً از جنوب غربی به شمال شرقی تراز شده و با ناحیه ای از همپوشانی بین UMIST

سابق و ساختمان های VUM سابق به بخش جنوبی تر چکمه متصل می شود. پردیس یا محوطه دانشگاه شامل دو بخش است:

پردیس شمالی یا پردیس خیابان ساکویل، در خیابان ساکویل در منچستر.

پردیس جنوبی یا پردیس جاده آکسفورد، در مرکز جاده آکسفورد.

این نامها به طور رسمی توسط دانشگاه به رسمیت شناخته نمی شوند، اما معمولاً از جمله در بخش هایی از وبسایت آن استفاده می شوند و تقریباً به ترتیب با دانشگاه های UMIST قدیمی و دانشگاه ویکتوریا مطابقت دارند.

پردیس فالوفیلد پردیس اصلی مسکونی در فالوفیلد است که تقریباً در ۲ مایلی (۳,۲ کیلومتر) جنوب سایت اصلی قرار دارد.

ساختمان های دانشگاهی دیگری در سراسر شهر و منطقه وسیع تر وجود دارد، مانند رصدخانه و... همکاری بین دانشگاه و سایر شرکا که فضای اداری را برای شرکت های نوپا و مکان هایی برای کنفرانس ها و کارگاه ها ارائه می دهد.

پذیرش ها

دانشجویان بیشتری نسبت به هر دانشگاه دیگری در کشور برای منچستر درخواست می کنند، با ۷۹۹۲۵ برنامه اصلی UCAS برای دوره های کارشناسی در سال ۲۰۲۰. منچستر در سال ۲۰۱۹ دارای ۱۶ بالاترین میانگین صلاحیت ورودی برای دانشجویان کارشناسی در هر دانشگاه بریتانیا بود، با دانشجویان جدید با میانگین ۱۶۵ امتیاز UCAS، معادل ۸/۳ نمره پایین تر از $A^*A^*A^*$ در نمرات سطح A در سال ۲۰۲۰، دانشگاه به ۵۹,۷ درصد از متقاضیان پیشنهاد داد که ۱۱,۳ درصد از متقاضیان پذیرفته شدند.

15.7 درصد از فارغ التحصیلان منچستر دارای تحصیلات خصوصی هستند که بیست و سومین نسبت بالاتر در بین دانشگاه های اصلی بریتانیا است.

ورزش: Sport

دانشگاه منچستر در زمینه های ورزشی از سرآمدترین دانشگاه های پادشاهی متحده است.

باشگاه قایق رانی دانشگاه منچستر یکی از بسیاری از باشگاه های اتحادیه ایتلیک است.

دانشگاه منچستر از طریق اتحادیه دو و میدانی خود باشگاه های ورزشی را اداره می کند در حالی که انجمن های دانشجویی توسط اتحادیه دانشجویان اداره می شوند.

این دانشگاه دارای بیش از ۸۰ کلاس سلامت و تناسب اندام است در حالی که بیش از ۳۰۰۰ دانشجوی در ۴۴ باشگاه مختلف اتحادیه ورزشی عضو هستند. جوامع ورزشی در سطح و دامنه خود بسیار متفاوت هستند. بسیاری از ورزش های محبوب تر، چندین تیم دانشگاهی و تیم های دپارتمان را اداره می کنند که در لیگ ها با سایر تیم های داخل دانشگاه رقابت می کنند. تیم ها عبارتند از: بدمینتون، چوگان، کرفبال، داج بال، هاکی روی چمن، لیگ راگبی، اتحادیه راگبی، فوتبال، بسکتبال، شمشیربازی، نت بال، اسکواش، واترپلو، آلتیمیت و کریکت.

اتحادیه ورزشی در کالج اونز در سال ۱۸۸۵ از چهار باشگاه تشکیل شد: راگبی، لاکراس، کریکت و تنیس. در سال ۱۹۰۱ اتحادیه ورزشکاران زنان تأسیس شد. در سال ۱۹۸۱ این دو اتحادیه با هم ادغام شدند. پس از تصاحب املاک فرس در فالوفیلد، زمین ورزشی و غرفه ای در آنجا ایجاد شد. از سال ۱۹۴۰ مرکز مک دوگال در خیابان برلینگتون نیز به عنوان یک مرکز ورزشی مورد استفاده قرار گرفت. ران هیل، روونا سویتمن، جیمز هیکن، سیریل هلمز و هری ویتل دانش آموزان سابق

هستند. برای نمایش مجسمه‌ها طراحی شد و برنده جایزه منطقه‌ای بر اساس بررسی بازار فارغ التحصیلان سال ۲۰۲۰ که توسط High Fliers منتشر شده است، منچستر هدفمندترین دانشگاه توسط ۱۰۰ کارفرمای برتر فارغ التحصیل در بریتانیا است.

از سال ۲۰۲۱، دانشگاه منچستر به عنوان بیست و هفتمین دانشگاه برتر جهان توسط QS شناخته شده است. این دانشگاه در رتبه ششم کشوری قرار گرفت. دانشگاه منچستر در رتبه بندی آکادمیک دانشگاه‌های جهان در سال ۲۰۲۰ در رتبه ۳۶ قرار گرفت. این دانشگاه در این لیست رتبه ۵ را در بین دانشگاه‌های بریتانیا داشت. در سال ۲۰۱۹، این دانشگاه در فهرست نوآورترین دانشگاه‌های جهان توسط رویترز در رتبه چهارم قرار گرفت.

با توجه به ساندی تایمز در سال ۲۰۰۶، "منچستر دارای شهرت مهبیبی است که بیشتر رشته‌ها را در بر می‌گیرد، اما به ویژه در علوم زیستی، مهندسی، علوم انسانی، اقتصاد، جامعه‌شناسی و علوم اجتماعی". منچستر جایزه معتبری را برای تعالی و نوآوری در هنر توسط جوایز آموزش عالی تایمز در سال ۲۰۱۰ دریافت کرد.

در سال ۲۰۱۷، مدرسه بازرگانی Alliance Manchester در رتبه بندی جهانی MBA توسط فایننشال تایمز رتبه ۳ در بریتانیا، ۱۰ در اروپا و ۳۰ در جهان را کسب کرد.

با این حال، در حالی که رتبه‌بندی‌های جهانی (مانند QS، ARWU، THE معمولاً دانشگاه را در بین ۱۰ دانشگاه برتر بریتانیا قرار می‌دهد، این دانشگاه در مطالعات ملی کمی کمتر رتبه‌بندی می‌کند. "راهنمای دانشگاه کامل ۲۰۲۲" منچستر را در رتبه ۱۳ در بین دانشگاه‌های بریتانیا قرار داد و "The Times/Sunday Times" "Good University Guide 2021" آن را در رتبه هجدهم قرار داد. یک

نظرسنجی در سال ۲۰۱۶، منچستر را به عنوان سومین "دانشگاه کم‌ارجاب‌شده در بریتانیا" انتخاب کرد.

جاذبه های توریستی منچستر: Manchester Tourist Attractions

منچستردارای صدها جاذبه توریستی ارزشمند است که بازدیداز تعداد زیادی از آنها برای عموم رایگان است. از جمله عمده ترین جاذبه های مورد اشاره عبارتند از: موزه منچستر، گالری هنر منچستر، موزه علم و صنعت، موزه جنگ امپراتوری شمال، و موزه تاریخ مردم. شاهکار معماری گوتیک ویکتوریائی، کتابخانه جان رایلندز از جمله جاذبه های دیدنی و فراموش نشدنی منچستر است.

مجتمع کنوانسیون مرکزی منچستر: Manchester Central

مجتمع کنوانسیون مرکزی منچستر که معمولاً به عنوان منچستر سنترال یا GMEX شناخته می شود یک مرکز نمایشگاهی و کنفرانس است که از تغییر کاربری ایستگاه منچستر ایجاد شده است.

این ساختمان دارای یک سقف قوسی متمایز با دهانه ۶۴ متر است که دومین دهانه بزرگ سقف ایستگاه راه آهن در بریتانیا می باشد. این بنادر سال ۱۹۶۳ رتبه ساختمانی درجه II را دریافت کرد.

پس از ۸۹ سال به عنوان پایانه راه آهن، در می ۱۹۶۹ به روی مسافران بسته شد. به عنوان یک مرکز نمایشگاهی که قبلاً به عنوان مرکز G-Mex شناخته می شد در سال ۱۹۸۲ بازسازی شد و تا زمان ساخت منچستر آرنا، محل اصلی کنسرت موسیقی منچستر بود. پس از بازسازی، مکان در سال ۲۰۰۷ به نام سابق خود منچستر سنترال بازگشت.

بورس سلطنتی منچستر: Royal Exchange Theatre

بورس سلطنتی منچستر یک ساختمان درجه دو فهرست شده در منچستر، انگلستان است. در مرکز شهر در زمینی واقع شده است که بامیدان سنت آن، خیابان اکسچنج، خیابان بازار، خیابان کراس و خیابان اولد بانک احاطه شده است. این مجموعه شامل تئاتر رویال اکسچنج و مرکز خرید رویال اکسچنج می باشد.

بورس سلطنتی منچستر در منچستر بلیتز و بمباران منچستر در سال ۱۹۹۶ به شدت آسیب دید. ساختمان فعلی آخرین ساختمان از چندین ساختمان موجود در سایت است که برای مبادله کالا استفاده می شود.

. ساختمان فعلی آخرین ساختمان از چندین ساختمان موجود در سایت است که برای مبادله کالا استفاده می شود، عمدتاً اما نه منحصرأ از پنبه و منسوجات.

کلیسای جامع منچستر: Manchester Cathedral:

کلیسای جامع منچستر، به طور رسمی کلیسای جامع و کلیسای سنت مری، سنت دنیس و سنت جورج در منچستر، انگلستان، کلیسای

مادر اسقف انگلیکن منچستر، مقر اسقف منچستر و کلیسای محلی شهر است. این ساختمان در خیابان ویکتوریا در مرکز شهر منچستر قرار دارد و یک ساختمان فهرست شده درجه ۱ است.

کلیسای محلی سابق در سال های پس از تأسیس هیئت دانشگاهی در سال ۱۴۲۱ به سبک گوتیک عمود بازسازی شد. سپس در پایان قرن پانزدهم، جیمز استنلی دوم (سرپرست ۱۴۸۵-۱۵۰۶ و بعداً اسقف الی ۱۵۰۶-۱۵۱۵) مسئول بازسازی

شبستان و گروه سرود دانشگاهی با پنجره های بلند روحانی بود. همچنین ائاثیه داخلی چوبی اواخر قرون وسطی، از جمله منبر، غرفه های گروه کر و سقف شبستان که توسط فرشتگان با سازه های طلاکاری شده پشتیبانی می شود. کلیسای دانشگاهی در سال ۱۸۴۷ به کلیسای جامع اسقف نشین جدید منچستر تبدیل شد. در دوره ویکتوریا و پس از آسیب بمب در طول جنگ جهانی دوم به طور گسترده بازسازی، بازسازی و گسترش یافت. این یکی از پانزده ساختمان فهرست شده درجه یک در منچستر است.

کتابخانه جان رینولدز:

مؤسسه و کتابخانه تحقیقاتی جان رینولدز یک ساختمان نئوگوتیک اواخر دوران ویکتوریایی در منچستر، انگلستان است. این دانشگاه به عنوان

بخشی از دانشگاه منچستر عمل می کند. این کتابخانه که در سال ۱۹۰۰ به روی عموم باز شد، توسط انریکتا آگوستینا رایلندز به یاد شوهرش جان رایلندز تأسیس شد. در سال ۱۹۷۲ بخشی از دانشگاه شد و اکنون اکثر دانشگاه منچستر، سومین کتابخانه بزرگ دانشگاهی در بریتانیا را در خود جای داده است.

مجموعه های ویژه ای که توسط هر دو کتابخانه ساخته شده بود به تدریج در ساختمان Deansgate متمرکز شد. مجموعه های ویژه، که گمان می رود یکی از بزرگ ترین مجموعه های بریتانیا هستند، شامل نسخه های خطی تذهیب شده قرون وسطی و نمونه هایی از چاپ اروپایی اولیه، از جمله کتاب مقدس گوتنبرگ، دومین مجموعه بزرگ چاپ توسط ویلیام کاکستون، است. مجموعه گسترده ای از نسخه های چاپ آلدین ونیز. پاپیروس P52 کتابخانه رایلندز ادعا می کند که قدیمی ترین متن موجود در عهد جدید است. این کتابخانه حاوی مقالات شخصی و نامه های شخصیت های برجسته، از جمله الیزابت گاسکل و جان دالتون است.

سبک معماری در درجه اول نئوگوتیک با عناصر جنبش هنر و صنایع دستی در دروازه پرآذین و با ابهت، رو ب Deansgate، که بر منظره خیابان اطراف مسلط است. این کتابخانه که در سال ۱۹۹۴ وضعیت درجه یک را دریافت کرد، توسط دانشگاه منچستر نگهداری می شود و برای خوانندگان و بازدیدکنندگان کتابخانه باز است.

این کتابخانه یکی از موزه ها، کتابخانه ها و مجموعه های آرشیو با اهمیت ملی و بین المللی انگلستان است.

موزه هنر منچستر: Manchester Art Museum

گالری هنر منچستر، که قبلاً گالری هنر منچستر سیتی بود، یک موزه هنری دولتی در خیابان موزلی در مرکز شهر منچستر است. محل اصلی گالری برای یک جامعه دانش آموز در سال ۱۸۲۳ ساخته شد و امروزه مجموعه آن سه ساختمان متصل را اشغال می کند که دو تا از آنها توسط سر چارلز بری طراحی شده اند. هر دو ساختمان بری فهرست شده اند. ساختمانی که آنها را به هم پیوند می دهد توسط معماران هاپکینز پس از یک مسابقه طراحی معماری که توسط

RIBA Competitions مدیریت می شود، طراحی شده است. در سال ۲۰۰۲ پس از یک پروژه بازسازی و توسعه بزرگ که توسط گالری هنری انجام شد افتتاح شد. ورود و بازگشایی گالری هنر منچستر هفت روز در هفته رایگان است. این مکان دارای بسیاری از آثار با اهمیت محلی و بین المللی است و مجموعه ای از بیش از ۲۵۰۰۰ شی دارد. بر اساس آمار منتشر شده در ۲۰ آوریل، بیش از نیم میلیون نفر در مدت یک سال از این موزه بازدید کردند.

موزه علم و صنعت: Museum of Science & Industry

موزه علم و صنعت منچستر، توسعه علم، فناوری و صنعت را با تاکید بر دستاوردهای شهر در این زمینه ها دنبال می کند. این موزه بخشی از گروه موزه علوم، یک نهاد عمومی غیر بخشی از بخش دیجیتال، فرهنگ، رسانه و ورزش است که در سال ۲۰۱۲ با موزه ملی علوم ادغام شد.

نمایشگرهای گسترده ای با موضوع حمل و نقل (اتومبیل، هواپیما، لوکوموتیوهای راه آهن و وسایل نورد)، نیرو (آب، برق، بخار و موتورهای گازی)، فاضلاب و بهداشت منچستر، منسوجات، ارتباطات و محاسبات وجود دارد.

این موزه نقطه لنگر مسیر اروپایی میراث صنعتی است و در محل اولین ایستگاه راه‌آهن مسافری جهان - جاده لیورپول منچستر - واقع است که به عنوان بخشی از راه‌آهن لیورپول و منچستر در سال ۱۸۳۰ افتتاح شد. نمای ایستگاه راه‌آهن و انبار ۱۸۳۰ هر دو درجه من ذکر شده است.

موزه تاریخ مردم: People History Museum

موزه تاریخ مردم (موزه ملی تاریخ کار تا سال ۲۰۰۱) در منچستر، انگلستان، مرکز ملی بریتانیا برای جمع‌آوری، حفاظت، تفسیر و مطالعه مطالب مربوط به تاریخ کارگران در بریتانیا است. این در یک ایستگاه پمپاژ هیدرولیک سابق و در فهرست درجه II در گوشه خیابان پل و خیابان واتر قرار دارد که توسط معمار شهر منچستر، هنری پرایس، طراحی شده است.

این موزه داستان تاریخ بریتانیای کبیر و زندگی مردم در خانه، کار و اوقات فراغت را در ۲۰۰ سال گذشته بازگو می‌کند. این مجموعه حاوی مطالب چاپی، اشیاء فیزیکی و عکس‌های افراد در حال کار، استراحت و بازی است. برخی از موضوعات تحت پوشش عبارتند از رادیکالیسم مردمی، کشتار پیترو، اتحادیه کارگری قرن ۱۹،

جنبش حق رأی زنان، باراندازها، جنبش تعاون، انتخابات عمومی ۱۹۴۵، و فوتبال. همچنین شامل مطالب مربوط به جوامع دوستانه، جنبش رفاهی و پیشرفت در زندگی کارگران است.

موزه ملی فوتبال: National Football Museum

موزه ملی فوتبال، موزه ملی فوتبال انگلستان است. بنای این موزه در ساختمان Urbis در مرکز شهر منچستر قرار دارد و مجموعه‌های مهمی از رویدادهای فوتبال را حفظ، نگهداری و به نمایش می‌گذارد.

این موزه در ابتدا در دیدیل، پرستون، لنکاوی مستقر بود، اما در سال ۲۰۱۲ به منچستر نقل مکان کرد.

تالار بریج واتر: Bridgewater Gallery

تالار بریج واتر محل برگزاری کنسرت در مرکز شهر منچستر است. تالاری که هزینه ساخت آن حدود ۴۲ میلیون پوند بوده و در حال حاضر میزبان بیش از ۲۵۰ اجرا در سال است، افزون بر این محل اصلی برگزاری کنسرت برای فیلارمونیک بی بی سی است. این ساختمان روی بستری از ۲۸۰ چشمه قرار دارد که به کاهش صدای خارجی کمک می کند.

این مکان به نام سومین دوک بریج واتر نامگذاری شده است که کانال ۹۹۵ بریج واتر را که از منچستر عبور می کند راه اندازی کرد.

تالار بریج واتر اولین کنسرت خود را در ۱۱ سپتامبر ۱۹۹۶ برگزار کرد و در ۴ دسامبر توسط ملکه الیزابت دوم، در کنار دوک ادینبورگ رسماً افتتاح شد. تالار بریج واتر یکی از معدود سازه های ساخته شده در دهه ۱۹۹۰ بود که در بریج واتر

با استقبال خوبی روبرو شد و جوایز زیادی را از آن خود کرد. در نوامبر ۱۹۹۶، تنها ماه ها پس از زمان افتتاح، سالن کنسرت برنده جایزه RIB North West شد.

در سال ۱۹۹۸ تالار برنده جایزه ویژه Civic Trust شد که به ساختمانی اعطا می شود که جلوه مرکز شهر را افزایش می دهد. ساخت این سالن سرمایه گذاری مشترکی بین شورای شهر منچستر و شرکت توسعه مرکزی منچستر بود که بودجه خود را از صندوق توسعه منطقه ای اروپا دریافت کرد. معماران RHWL و سازندگان جان لینگ بودند. آکوستیک توسط راب هریس از آروپ آکوستیک طراحی شده است. همکاران وی در Arup مهندس ساختمان بودند. تالار بریج واتر گنجایش پذیرش ۲۳۴۱ نفر را در سالن اجتماعات دارد. این تالار از زمان افتتاح در ۱۱ سپتامبر ۱۹۹۶، خانه ارکستر هاله، گروه کر هاله و گروه کر پسران منچستر بوده است و محلی منظم برای برگزاری کنسرت ها توسط فیلارمونیک بی بی سی. از سپتامبر ۲۰۰۲ محل برگزاری ارکستر جوانان و گروه کر جوانان هاله است که برای موسیقی دانان زیر نوزده سال که تحصیلات موسیقی تمام وقت ندارند تأسیس شده است.

اپرای منچستر: Manchester Opera House

اپرای منچستر با ظرفیت ۱۹۲۰ صندلی در کوای استریت، منچستر واقع است. و میزبان تورهای موزیکال، باله، کنسرت و پانتومیم در کریسمس است. اپرای منچستر یکی از تئاترهای اصلی انگلستان است. که در سال ۱۹۱۲ به عنوان تئاتر جدید افتتاح شد، در سال ۱۹۱۵ به تئاتر کوئینز جدید تغییر نام یافت و در سال ۱۹۲۰ به عنوان اپرا تحت نظارت جان هارت و همکارانش از United Theaters Ltd قرار گرفت.

در سال ۱۹۳۱. این تئاتر طیف کاملی از نمایشنامه ها، موزیکال، اپرا و پانتومیم را روی صحنه برد. در سال ۱۹۷۹ بسته شد و به مدت پنج سال یک سالن بینگو بود.

در مارس ۲۰۲۰، تئاتر به همراه تئاتر پالاس، وضعیت سازمان نیکوکاری (CIO) را به دست آورد. معماری بنای اپرا، دارای پلانی مستطیل شکل است و از آجر گچبری شده با سقف تخته سنگ ساخته شده است. نمای متقارن پانزده خلیجی آن به سبک کلاسیک با مرکز پنج خلیج با ستون های یونی فلوت دار است. در بالای سه خلیج مرکزی نقش برجسته یک ارابه

اسب کشیده در یک طاق نیم دایره قرار دارد. شیروانی دارای قرنیز قالبی روی براکت ها است. سایبان ورودی متعلق به سده بیستم است. این سالن دارای دو بالکن منحنی با برآمدگی های بزرگ است که هر کدام گنجایش ۵۰۰ صندلی را دارند. طاق نمای بلند آن با یک مدال دایره ای که توسط گریفون ها یی که در کنار آن قرار دارد تزئین شده است. سقف بلند بالای سالن به شکل طاق تونلی است. عمق صحنه ۴۲ فوت و عرض آن ۳۷ فوت است. گودال ارکستر دارای ۸۰ نوازنده است.

اولین نمایش های قابل توجه در سال ۱۹۵۸ - ابا نمایش اروپایی داستان وست ساید ۱۹۹۳ تا ۱۹۹۵ - و نمایش منطقه ای بریتانیایی موزیکال "شبح اپرا" اثر اندرو لوید وبر آغاز شد.

* * * * *

پایان سخن، منچستر از نادرترین شهرهای انگلیس شمرده می شود که کنسولگری انگلیس در مرکز آن قرار دارد و این به این معناست که دانشجویان خارجی و بازرگانان و توریست های وارد به منچستر، برای اخذ ویزا یا صدور گذرنامه وی هر نوع مورد کنسولی، نیازی به رفتن به لندن نداشته باشند.

تهران-خیابان ولیعصر-خ.شهیداکبری شماره ۵۱، برج سرو ساعی #۱۱۰۳- تلفن: ۸۸۷۰۱۲۹۵ - ۸۸۷۱۱۷۹۳ - ۸۸۷۰۱۲۸۰ - ۸۸۷۰۴۷۳، نمابر: ۸۸۷۱۰۴۷۳

Website: www.ibccim.org

E-mail: info@ibccim.org